

ספטמבר 2016

כמה מילים על חבר נעורים

עשרות פעמים בעבר כבר החלטתי לכתוב כמה מילים מזיכרונותיי עם ועל אנדריי שפיצר, אך מעולם לא עשיתי זאת .
זה מצער אותי במיוחד כי עם הזמן הזיכרון נחלש, וזה כמובן לא מיטיב עם מה שאני אוכל לכתוב כעת!.....

הכרתי אותו כשהצטרף לכיתתנו בבית הספר היהודי(בית ספר מס 4) בכיתות האחרונות של בית הספר היסודי. ביתו היה מרוחק מאד במושגים של עיר הולדתנו, דבר שאילץ אותו לנסוע בחשמלית אל בית הספר וממנו.

למרות שהכיתה עברה את כל הדרך מהגן ביחד ולפיכך הייתה מגובשת למדי, די מהר הוא הצליח לא רק להשתלב אלא גם להתחבב על הקבוצה ה"מובילה" בכיתה (מה שהיום נקרא "המקובלים") שבשמחה רבה נמנית עליה. קלטנו אותו באהדה, הרבה בזכות היותו בעל מזג נוח, עדין, נחבא אל הכלים אולי אפילו ביישן במידה מסוימת ובעיקר המוכנות שלו לסייע בכל עניין שיכול היה.

בהשוואה לרובינו מפונקים, פנויים לעשות ככל העולה על רוחנו, כמעט ללא מחויבויות כלפי בית ההורים, אנדריי בלט במטלות שהיה מחויב להם, בדאגה לאימו ובנכונות לסייע בכל מה שיכול היה לטובת משפחתו. כשהזדמנו לביתו המטופח פגשנו אימא ואחות שמאד העריכו אותו והתייחסו אליו במשהו שקרוב לסגידה!

ידענו שהו משתתף באימוני סייף אך רק מעט מאד הזכיר אותם ובצניעותו הרבה כמובן שלא סיפר עד כמה הוא מצליח בתחום וכתוצאה מכך כמובן שאיש מאתנו לא ידע עד כמה היה טוב בזה!
עלי להתוודות שבעינינו, שלא הבנו כלום בנוגע לסייף, נראה היה הוא כספורט אלים משהו וממש לא הסתדר לנו עם "שפצקה" (כך קראנו לו ולא זכור לי שמישהו מאתנו קרא לו בשמו הפרטי) העדין והשברירי אפילו.
בזמנו, אני שיחקתי טניס שולחן בקבוצה "מקצועית", הוא הצטרף מדי פעם לאימונים יחד עם חבר משותף, שחקן מוכר של מיטב זכרוננו היה גם שכן שלו.

מדי פעם בסופי שבוע, קבוצה של חברים מן הכיתה הינו מארגנים מסיבות, בכל פעם בביתו של חבר אחר וכך יצא לי גם לפגוש את אמו ואת אחותו. ניכר היה עד כמה שמחו על השתלבותו החברתית הטובה, קבלו אותנו מאד יפה והאירות היה למופת. זכור לי עוד שבמסיבות בלט אנדריי כרקדן מעולה .
בשנות בית הספר התיכון נפרדו דרכינו.

כשעליתי ארצה (בתחילת שנות השישים) הופתעתי לקרוא בעיתונות על הקריירה הספורטיבית המשגשגת שלו, חשבתי לא פעם ליצור קשר אך בגלל טרדות הקליטה והלימודים תחילה, ואחר כך בשל ענייני המשפחה לא עשיתי זאת!

ידעתי שהיה חלק ממשלחת ישראל שיצאה משחקים האולימפיים במינכן, עקבתי בדריכות אחרי ההתרחשויות הנוראיות וכמובן הצטערתי ביותר שהיה בין נרצחי מינכן!

תכננתי ליצור קשר הפעם עם אלמנתו, להביע את צערי על מותו ולספר לה על תקופת נערוּתו, אך שוב זה לא יצא.

החודש ימלאו 44 שנה לאירועים הנוראיים ההם וכשבימי המשחקים האולימפיים הואילו לקיים טכס זכרון ושוב עלה הנושא לכותרות, החלטתי שהגיע הזמן סוף סוף לספר על מעט היבטים אישיים של שנות הנעורים המשותפים עם חבר יקר לכיתה. השנים שחלפו כמובן שלא היטיבו עם זכרוני אך מה שזכור לי בברור זה אנדריי שפיצר בעל המזג הנוח, העדינות המיוחדת והחברות המסורה!

יהיה זכרו ברוך!